

On the soft Edge of Space

Marleen Sleeuwits
4 September - 30 October

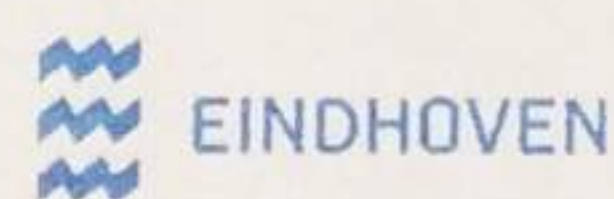
Curated by Freek Lomme
Graphic design by Astrid Yperlaan

Made possible thanks to Municipality of Eindhoven
and the Mondriaan Fund

ONOMATOPEE
Exhibition space, bookshop and office
Willemstraat 27
5611 HB Eindhoven
The Netherlands

Exhibition continues 4 September - 30 October
open from thursday till sunday 1-5 pm

www.onomatopee.net

Onomatopee 124

On the soft Edge of Space

EN

Is it possible for our direct sensual experience of a space to derive understanding from a different representation of space?

The exhibition *On the Soft Edge of Space* derives its title from Marleen Sleeuwits' artists' book, recently published by Onomatopée. Like the book, the exhibition is a stage on which space is placed at the centre by exploring it in a particular visual manner.

By means of architectural, site-specific interventions, Marleen Sleeuwits manipulates space's artificial nature to put our sensual experience of space to the test. Although the site-specific works in the *Onomatopée* show merge into the space's architecture, they remain individual, unrelated sculptural objects, as slight deformations of reality. This renders space itself contradictory – that is, like a tangible *fata morgana*. Her work tries to find a new horizon in these poetics.

Does this just create a widening of the existing space, or does she call it into question? Usually, spaces are created to serve man, but here space appears to impose a will of its own on reality. This gives rise to the question if we, in a functional space of a man-made architectural structure, can relate to the space's autonomy itself. We may have to test this: put an ear to the wall and listen intently or put our hand on the floor to feel its temperature. Maybe we should do more to appropriate the perspective of the walls of the space we stand in, which determine the proportion of the vacuum radius around us – like a dancer toeing the edge of the dance floor with his eyes closed.

The site-specific play with space, in space, is supplemented with the presentation of a number of photo works, which render the sensual side of reality abstract, like a script. And finally you can explore the book, which again plays with various perspectives: the page margins, the edges of walls in a photographed scale model, the frames of the works in the scale model et cetera.

Visual artist Marleen Sleeuwits (1980) is particularly interested in the illusory character of depicted spaces. Or to put it more precisely: in and with her work she creates situations in which the viewer is confused by a realistic looking rendering of a space which is in itself entirely artificial. She draws her inspiration from anonymous work and living environments and places through which we move, without any identity of their own, which could be anywhere and nowhere: offices, hotels, airports, etc., where artificial light creates an atmosphere on which time has no hold. In her more recent work Sleeuwits builds new spaces (or sculptures) with materials from such spaces, such as laminate, dropped ceilings, parquet strips and fluorescent tubes, which she then photographs.** Her photographs, sculpture and installations are on show regularly, for example in recent exhibitions at the FeldbuschWiesner Gallery in Berlin, LhGWR Gallery in The Hague, and also at the Nederlands Fotomuseum in Rotterdam and at the museum Het Valkhof in Nijmegen.

* Text Freek Lomme

** Text Frits Giersberg

Marleen Sleeuwits

NL

Kan onze zinnigheid in de directe ervaring van een ruimte begrip ontleen aan een andere voorstelling van ruimte?

De expositie *On the Soft Edge of Space* ontleent haar titel aan het recent bij Onomatopée uitgebrachte kunstenaarsboek van Marleen Sleeuwits. Zoals in het boek, is ook de expositie een toneel waarin de ervaring van de ruimte centraal wordt gesteld in een specifieke visuele uitwerking van de ruimte.

Door architectonische, site-specifieke interventies bespeelt Marleen Sleeuwits het kunstmatige karakter van de ruimte om zo onze zinnelijkheid van ruimte te doen beproeven. Alhoewel het site-specifieke werk in de expositie bij Onomatopée opgaat in de architectuur van de ruimte, blijven het in zichzelf losstaande, sculpturale werken: als lichte vervormingen van de werkelijkheid. Zo wordt de ruimte zelf contradictoir, namelijk als een tastbare *fata morgana*. In deze poëzie zoekt haar werk nieuwe horizon.

Vormt dit slechts een verruiming van de ruimte die er is, of stelt ze de ruimte ter discussie? Ruimtes zijn meestal gemaakt om de mens te dienen, maar hier lijkt de ruimte een eigen wil op te leggen aan de werkelijkheid. Zo dient de vraag zich aan of we in de functionele ruimte van de door de mens opgeleverde architectuur voeling hebben met de autonomie van de ruimte zelf. Misschien moeten we dit beproeven: ons oor tegen de muur leggen om scherp te luisteren of onze hand op de vloer leggen om haar temperatuur te polsen. Misschien moeten we de perspectieven van de muren van de ruimte waar we in staan, die de verhoudingen van luchtledige radius om ons heen bepalen, beter toe-eigenen: als een danser die met gesloten ogen zijn teen tegen de rand van de dansvloer zet.

Het site-specifieke spel mét de ruimte in de ruimte wordt aangevuld met de presentatie van een aantal fotografische werken, die de zinnigheid van de realiteit abstraheren als een script. Tot slot kun je uitgebreid in het boek kijken, dat wederom diverse perspectieven bespeelt: de randen van de pagina's, de randen van muren in een gefotografeerde maquette, de lijsten van de werken in de maquette en zo voorts.*

Marleen Sleeuwits (1980) interesseert zich bijzonder voor het illusoire karakter van afgebeelde ruimtes. Preciezer gezegd: in en met haar werk schept zij situaties waarin de beschouwer in verwarring wordt gebracht door een realistisch ogende weergave van een ruimte die op zichzelf geheel kunstmatig is. Zij haalt haar inspiratie uit anonieme, identiteitsloze werk-, verblijfs- en doorgangsruidtes die ogenschijnlijk overal en nergens kunnen zijn. Voorbeelden daarvan zijn kantoren, hotels en vliegvelden, waar het kunstlicht zorgt voor een sfeer waar de tijd geen vat op lijkt te hebben. Voor haar meer recente werk gebruikt Sleeuwits materialen uit dergelijke ruimtes, zoals laminaat, systeemplafonds, lamellen en TL-buizen. Hiermee bouwt ze nieuwe ruimtes en sculpturen, die zij vervolgens fotografeert.** Haar fotografie, sculptuur en installaties presenteert ze veelvuldig, zoals recent in galerie FeldbuschWiesner in Berlijn en galerie LhGWR te Den Haag, maar ook in het Nederlands fotomuseum te Rotterdam en museum Het Valkhof in Nijmegen.

* Tekst Freek Lomme

** Tekst Frits Giersberg